

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 21 maart 2017 met nummer RvVb/A/1617/0689
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0520/A/0499

Verzoekende partij	de heer Philippe TACK vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkomenende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BRASSCHAAT vertegenwoordigd door advocaat Floris SEBREGHTS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 30 april 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 5 maart 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van de tussenkomenende partij van 4 oktober 2010, niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het oprichten van een woning op een perceel gelegen te 2930 Brasschaat, Helena Thyslei 23, met als kadastrale omschrijving sectie D, nr. 491K4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 30 juni 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 10 juli 2015 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 24 januari 2017.

Advocaten Sophie AERTS en Glenn DECLERCQ *loco* advocaat Peter FLAMEY voeren het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Christophe SMEYERS voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 14 juni 2010 bij de tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een vrijstaande woning” op een perceel gelegen te 2930 Brasschaat, Helena Thyslei 23, met als kadastrale omschrijving sectie D, nr. 491K4.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979, in woongebied.

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 12 augustus 2010 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 4 oktober 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“... ”

In de Helena Thijslei bevinden zich slechts 3 verspreid liggende woningen die uitsluitend bereikbaar zijn via deze zandweg en deze werden opgericht tussen 1900 en 1918. Sinds 22 april 1962 werden er slechts twee vergunningen verleend op eigendommen met huisnummer langsheen de Helena Thyslei op verzoek van de bouwheren, maar deze werden vergund om reden dat zij gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste openbare weg, namelijk de Elshoutbaan.

Op 17 juni 2009 werd een infovergadering belegd met de bewoners palend aan de Helena Thijslei. Hier werd de eventuele aanleg van de weg en het voorzien van riolering besproken. Uit deze vergadering bleek dat er geen draagvlak was om deze weg uit te rusten. De visie van de gemeente is dan ook om deze weg geen openbaar karakter te geven. Het bouwen van deze woning langsheen een niet uitgeruste servitutedweg brengt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang en is in strijd met het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.”

“... ”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 13 november 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van onbekende datum om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“... ”

De aanvraag is niet gelegen aan een voldoende uitgeruste weg. De Helena Thyslei betreft een zandweg (zonder openbaar karakter). De weg is aldus niet met duurzame materialen verhard.

Bovendien zijn er geen nutsvoorzieningen, zoals riolering en elektriciteit, gekend, zo blijkt uit navraag bij het gemeentebestuur. Overeenkomstig art. 4.3.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan voor het bouwen van een gebouw met hoofdfunctie 'wonen' dan ook geen stedenbouwkundige vergunning verleend worden.

...

Echter, beroeper vergeet te vermelden dat art. 2 van voornoemd uitvoeringsbesluit letterlijk stelt dat voor het bouwen van een woning kan worden afgeweken van de eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, behoudens voor het elektriciteitsnet. Vermits langs de weg geen nutsvoorzieningen gekend zijn en beroeper dit ook niet bewijst, kan niet o.b.v. voornoemd uitvoeringsbesluit afgeweken worden van de wettelijke vereiste tot ligging langs een voldoende uitgeruste weg.

In bijkomende orde wordt niet voldaan aan 3 van de 4 voorwaarden van het uitvoeringsbesluit om af te wijken van de minimale uitrusting:

- 1. De woning behoort niet tot een gebouwengroep waar nog min. 3 gebouwen een ruimtelijk aaneengesloten geheel vormen (binnen 50m). De Helena Thyslei is immers niet ontwikkeld als weg waarlangs bebouwing werd voorzien, doch als servitudeweg voor 3 verspreid liggende woningen, opgericht tussen 1900-1918. De woningen aan de overzijde van de Helena Thyslei staan met hun rug naar deze straat en gericht naar de Elshoutbaan, wel een voldoende uitgeruste weg.*
- 2. De woning komt niet te liggen aan een openbare weg, maar een servitudeweg (cfr. notariële akte). Overigens werden langs deze weg geen 5 vergunningen verleend voor nieuwbouw/herbouw sedert 22/04/1962. Volgens de gemeente zijn dit er maar 2 en dan nog enkel voor verbouwingen aan de woning nr. 9, gelegen aan de Beemdenstraat.*
- 3. De grond waarop de aanvraag betrekking heeft, ligt deels in overstromingsgebied.*

...

Het bouwen van woningen langsheen een niet uitgeruste servitudeweg brengt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang.

..."

Na de hoorzitting van 11 januari 2011 verklaart de verwerende partij het beroep op 24 februari 2011 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

"...

9. Beoordeling

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Vergunning kan enkel worden verleend mits compensatie voor de ontbossing van 1.730m² gemengd bos, op grond van artikel 90bis §5 van het bosdecreet.

De aanvraag is volgens de gemeente niet gelegen aan een voldoende uitgeruste weg. De Helena Thyslei is een zandweg. De weg is niet met duurzame materialen verhard. Nutsvoorzieningen ontbreken grotendeels. Overeenkomstig artikel 4.3.5 van de Vlaamse

Codex Ruimtelijke Ordening, kan voor het bouwen van een gebouw met hoofdfunctie 'wonen' in dat geval geen stedenbouwkundige vergunning verleend worden.

Beroeper argumenteert dat, hoewel de op te richten woning niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, voor het bouwen van een woning kan worden afgeweken van de eisen inzake minimale weguitrusting middels het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 2006.

Art. 2 van voornoemd uitvoeringsbesluit stelt echter, dat voor het bouwen van een woning kan worden afgeweken van de eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5 §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, behoudens voor het elektriciteitsnet. In casu bevindt het perceel van de aanvrager zich tussen twee bestaande woningen. Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat ter plaatse de voorliggende weg ten minste voorzien is van elektriciteit.

In bijkomende orde wordt opgemerkt dat deels voldaan wordt aan de voorwaarden van het uitvoeringsbesluit om af te wijken van de minimale uitrusting:

1° de woning komt te liggen in een gebied dat bestemd is voor woningbouw, met uitzondering van woonuitbreidingsgebied voor zover dit gebied op de datum van de inwerkingtreding van dit besluit deze bestemming heeft: In casu wordt de woning voorzien in woonpark, dus in een woongebied.

2° de woning komt te liggen in een gebouwengroep: Hieraan wordt voldaan.

3° de woning ligt aan een openbare weg waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen zijn verleend voor het bouwen, waarmee bedoeld wordt de nieuwbouw of herbouw van verschillende woningen. Een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening kan gebiedsgericht voorzien in afwijkingen van het aantal verleende vergunningen: Overleg tussen gemeente en bouwheer heeft uitgewezen, dat de gemeente de uitrusting van de voorliggende weg wel in het vooruitzicht stelt, indien door de verkaveling van gronden een deel van de uitrustingskosten voor de straat van de verkavelaar zal kunnen gerecupereerd worden. Het betreft bijgevolg een weg waarvan de gemeente, onder voorwaarde, de uitrusting en het openbaar karakter in het vooruitzicht stelt; er werden vergunningen afgeleverd, maar er bestaat betwisting tussen beroeper en de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar over het aantal.

4° de grond waarop de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft, ligt niet in een overstromingsgebied, aangeduid met toepassing van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid: In het beroepsschrift wordt gesteld, dat de Helena Thyslei en de achterliggende straat De Heuvels in overstromingsgebied liggen, maar dat ertussen een zeer brede strook gelegen is waarbinnen kan worden gebouwd. Benadrukt wordt, dat de bebouwing diep vanuit de wegzate wordt ingeplant in het deel dat niet in het overstromingsgebied ligt. Beroeper argumenteert, dat bij toepassing van de watertoets additionele lasten en voorwaarden bij de vergunning kunnen worden opgelegd.

De aanvraag dient getoetst te worden op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

In het beroepsschrift wordt geargumenteed dat het in casu gaat om restpercelen in een woongebied op korte afstand van het centrum van de gemeente. Het ontwerp is inpasbaar in de omgeving.

De deputatie besluit, dat op de locatie van de aanvraag de weg als voldoende uitgerust, gelet op de plaatselijke toestand kan worden beschouwd. Hierbij wordt tevens rekening gehouden met de intentie van de gemeente om tot uitrusting van de weg over te gaan. De aanvraag brengt de goede aanleg van het perceel en de omgeving niet in het gedrang. Bijgevolg kan vergunning worden verleend.

Er dient te worden voldaan aan de opmerkingen in het advies van 12 augustus 2010 van het Agentschap Natuur en Bos en aan de compensatiemaatregel.

...

De tussenkomende partij en de gemeente Brasschaat hebben tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (rolnummer 1011/0777/A/8/0734).

De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 24 februari 2011 met een arrest van 9 december 2014 met nummer A/2014/0852.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 26 februari 2015 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“ ...

De aanvraag voldoet niet aan artikel 4.3.5 VCRO, want niet gelegen aan een voldoende uitgeruste weg.

...

Bovendien zijn er geen nutsvoorzieningen, zoals riolering en elektriciteit, gekend, zo blijkt uit navraag bij het gemeentebestuur. Overeenkomstig art. 4.3.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan voor het bouwen van een gebouw met hoofdfunctie ‘wonen’ dan ook geen stedenbouwkundige vergunning verleend worden.

...”

Na de hoorzitting van 3 maart 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 5 maart 2015 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

De aanvraag is niet gelegen aan een voldoende uitgeruste weg. De Helena Thyslei betreft een zandweg (zonder openbaar karakter). De weg is aldus niet met duurzame materialen verhard, zoals ook geoordeeld door de Raad.

Overeenkomstig art. 4.3.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan voor het bouwen van een gebouw met hoofdfunctie ‘wonen’ dan ook geen stedenbouwkundige vergunning verleend worden.

Er kan geen afwijking voor de uitrusting van de weg worden toegestaan.

Beroeper argumenteert dat, hoewel de op te richten woning niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, voor het bouwen van een woning kan worden afgeweken van de eisen inzake minimale weguitrusting middels het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 2006.

Er wordt niet voldaan aan de voorwaarden van dit uitvoeringsbesluit om af te wijken van de minimale uitrusting van de weg:

1. De woning behoort niet tot een gebouwengroep waar nog min. 3 gebouwen een ruimtelijk aaneengesloten geheel vormen (binnen 50m). De Helena Thyslei is immers niet ontwikkeld als weg waarlangs bebouwing werd voorzien, doch als servitudeweg voor 3 verspreid liggende woningen. De woningen aan de overzijde van de Helena Thyslei staan met hun rug naar deze straat en gericht naar de Elshoutbaan, wel een voldoende uitgeruste weg.

2. Langsheen de Helena Thyslei werden sinds 22 april 1962 minder dan 5 woningen vergund. De woning komt niet te liggen aan een openbare weg, maar een servitudeweg (cfr. notariële akte). Overigens werden langs deze weg geen 5 vergunningen verleend voor nieuwbouw/herbouw sedert 22/04/1962. In de Helena Thyslei bevinden zich slechts 3 verspreid liggende woningen, die uitsluitend bereikbaar zijn via deze zandweg en deze werden opgericht tussen 1900 en 1918. Sinds april 1962 werden er slechts 2 vergunningen verleend op eigendommen met huisnummer langsheen de Helena Thyslei, maar deze werden vergund om reden dat zij gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg, namelijk de Elshoutbaan.

3. *De grond waarop de aanvraag betrekking heeft, ligt deels in een overstromingsgebied. Er mag hier dan ook geen vergunning voor een woning worden afgeleverd*

De aanvraag dient te worden geweigerd, op basis van artikel 4.3.5. VCRO (niet gelegen aan een voldoende uitgeruste weg).

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkomende partij stelt dat het beroep onontvankelijk is omdat er reeds een beslissing genomen is op 24 februari 2011 over perceel 491M4 waarin geoordeeld wordt dat de Helena Thyslei een niet voldoende uitgeruste weg is, en waartegen de verzoekende partij geen annulatieberoep heeft ingesteld. Volgens de tussenkomende partij lijkt de verzoekende partij hierdoor aanvaard te hebben dat er sprake is van een niet voldoende uitgeruste weg.

De andere beslissing van 24 februari 2011, waarbij wel een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor het perceel 491K4, werd door de Raad vernietigd met het arrest met nr. A/2014/0852 van 9 december 2014, om reden dat de verwerende partij ten onrechte tot de conclusie was gekomen dat de Helena Thyslei een voldoende uitgeruste weg is. Dit arrest heeft de verzoekende partij niet bestreden met een cassatieberoep bij de Raad van State. Dit toont aan dat de verzoekende partij zich neerlegt bij het gegeven dat de Helena Thyslei een onvoldoende uitgeruste weg is.

Het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van de Raad heeft tot gevolg dat de verwerende partij niet anders kan dan de vergunningsaanvraag te weigeren wegens de ligging van het aangevraagde aan een niet voldoende uitgeruste weg. De verwerende partij kan in geval van vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders dan de aanvraag opnieuw te weigeren. De gemeenteraad zal een beslissing moeten nemen omtrent de zaak van de wegen omdat de aanvraag niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg. Door het ontbreken van het gemeenteraadsbesluit omtrent de zaak van de wegen heeft de verwerende partij een gebonden bevoegdheid en zal ze de aanvraag opnieuw moeten weigeren. Hierdoor heeft de verzoekende partij geen belang volgens de tussenkomende partij.

2.

De verzoekende partij antwoordt op de exceptie van de tussenkomende partij dat een weigeringsbeslissing van de verwerende partij met betrekking tot een andere bouwaanvraag geen soort van gezag van gewijsde heeft voor latere aanvragen, laat staan voor een administratief rechtscollege. Het feit dat deze weigering niet is aangevochten houdt geen berusting in. Bovendien is er een duidelijk onderscheid tussen de Helena Thijslei nr. 23 waar geen elektriciteitsnet aanwezig was en nr. 19 waar dit wel aanwezig is.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij de bevindingen van het arrest van de Raad van 9 december 2014, namelijk dat het een zandweg is en dat de verwerende partij zonder afdoende motivering tot een tegengestelde conclusie dan die van het college van burgemeester en schepenen en van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is gekomen, niet in vraag stelt. In het eerste middel tegen de bestreden beslissing werpt de verzoekende partij op dat de beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is, omdat men enerzijds het privaat karakter van de Helena Thijslei vaststelt maar anderzijds wel de vereiste van de voldoende uitgeruste weg meent te kunnen toepassen. In het tweede middel wordt de ongrondwettigheid van de voorwaarde uit artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 2006, waarbij wordt vereist dat de woning aan een openbare weg ligt, waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen zijn verleend, aangetoond. Dit zijn nieuwe rechtsvragen volgens de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt tot slot dat de discussie omtrent de aanwezigheid van een besluit van de gemeenteraad over de zaak van de wegen volkomen irrelevant is, omdat de aanvraag niet voorziet in de aanleg van een weg.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en heeft overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO een belang om bij de Raad beroep in te stellen.

De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft omdat de verwerende partij in geval van vernietiging de aanvraag opnieuw zal moeten weigeren. De verzoekende partij meent dat deze weigering er zal moeten komen omdat de aanvraag niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, de gemeenteraad een beslissing zal moeten nemen over de zaak van de wegen en de verwerende partij terzake geen discretionaire bevoegdheid maar een gebonden bevoegdheid heeft.

In onderhavig dossier is er, zowel in het geval dat de bestreden beslissing vernietigd wordt als in het geval deze niet vernietigd wordt, geen noodzaak voor de gemeenteraad om een beslissing te nemen over de zaak van de wegen. Het voorwerp van de aanvraag die aanleiding geeft tot de bestreden beslissing heeft betrekking op het bouwen van een woning en niet op de aanleg of de uitrusting van een weg. Aangezien het voorwerp van de aanvraag geen aanleg van wegenis omvat, is er ook geen beslissing nodig over de zaak van de wegen door de gemeenteraad.

De tussenkomende partij verwacht het begrip “een voldoende uitgeruste weg” met “de zaak van de wegen” conform artikel 4.2.25 VCRO waarvoor een voorafgaande beslissing van de gemeenteraad nodig is, en die overigens enkel van toepassing is bij vergunningsaanvragen die wegeniswerken omvatten. De vraag of de aanvraag al dan niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg zal hierna ten gronde worden behandeld.

Het feit dat een andere weigeringsbeslissing niet werd aangevochten met een beroep bij de Raad houdt geen berusting in en heeft geen invloed op het belang van de verzoekende partij bij het beroep tegen de bestreden beslissing. De vaststelling dat de verzoekende partij geen cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend tegen het arrest van de Raad van 9

december 2014 waarbij haar vergunning werd vernietigd (de verzoekende partij was in deze procedure tussenkomende partij) kan evenmin tot gevolg hebben dat zij nu geen belang meer heeft om, nu de verwerende partij de vergunning heeft geweigerd (in tegenstelling tot het voorwerp van de eerste bestreden beslissing bij de Raad, dat handelde over een afgeleverde vergunning die door de Raad werd vernietigd), een beroep tegen deze weigering in te stellen. De verzoekende partij levert in onderhavige procedure bij de Raad kritiek op de weigeringsmotieven van de verwerende partij na eerdere vernietiging door de Raad. Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest van de Raad heeft niet tot gevolg dat bij een daaropvolgende weigeringsbeslissing de aanvrager geen belang meer heeft om de weigeringsbeslissing aan te vechten bij de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.5, §1 VCRO, van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 2006 inzake de minimale weguitrusting (hierna: weguitrustingsbesluit), van artikel 4.7.23, §1 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 10, 11 en 159 van de Grondwet, uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij meent dat de vereiste van een voldoende uitgeruste weg enkel betrekking heeft op openbare wegen. De verzoekende partij stelt dat de Helena Thyslei geen openbare weg is, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing en de beslissing van de tussenkomende partij, waardoor de vereiste van artikel 4.3.5, §1 VCRO geen toepassing kan vinden op deze weg. De verwerende partij had hoogstens kunnen onderzoeken of de Elshoutbaan, waarop de Helena Thyslei uitgaat, een voldoende uitgerust karakter heeft.

Aanvullend verwijst de verzoekende partij naar artikel 3 van het weguitrustingsbesluit dat ook bevestigt dat de vereiste van een voldoende uitgeruste weg slechts van toepassing is op openbare wegen en niet op een private toegangsweg. De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden door op geen enkel ogenblik stil te staan bij de mogelijkheid om de vergunning te verlenen op grond van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit.

De verzoekende partij wil ook anticiperen op het mogelijke argument dat met de “private toegangsweg” enkel een toegangsweg wordt bedoeld die exclusief toegang verschaft tot één woning. Volgens de verzoekende partij mag er geen rekening gehouden worden met motieven die niet voorkomen in de vergunningsbeslissing. Bovendien zou die redenering voorbijgaan aan het feit dat artikel 4.3.5, §1 VCRO slechts toepassing vindt op openbare wegen. Een dergelijke interpretatie zou ook strijdig zijn met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. De vereiste van een voldoende uitgeruste weg werd opgenomen in de wetgeving om te vermijden dat openbare besturen achteraf door de nieuwe bewoners verplicht zouden worden om het openbaar wegennet verder uit te rusten. Deze redenering is afwezig bij private toegangswegen, ongeacht of het gaat om een private weg die één woning bedient of een woonerf met meerdere woningen. In beide

gevallen zou het aan de bewoners zijn om zelf in te staan voor de verdere uitrusting van de weg. Er is volgens de verzoekende partij geen objectief en pertinent criterium dat zou toelaten om een onderscheid te maken tussen een private toegangsweg die één woning bedient en een private toegangsweg die meerdere woningen bedient. Dit is een ongelijke behandeling volgens de verzoekende partij, in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Indien nodig moet, volgens de verzoekende partij, artikel 3 van het weguitrustingsbesluit terzijde worden geschoven met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat deze argumentatie niet werd opgeworpen in het destijds ingediende administratief beroepsschrift. De verwerende partij stelt dat ze de aanvraag niet had moeten toetsen aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit omdat de Helena Thyslei geen private toegangsweg is.

De verwerende partij zet uiteen dat de Helena Thyslei geen deel uitmaakt van het stuk grond waarop de woning zal worden opgericht. Een private toegangsweg is een weg die uitsluitend toegang geeft tot het bouwperceel waar de woning zal komen. Een weg die ook nog als toegang dient voor andere percelen is geen private toegangsweg. De Helena Thyslei ontsluit nog drie andere woningen, dus mocht de verwerende partij de weguitrusting wel degelijk toetsen aan de vereisten van artikel 4.3.5 VCRO. De verwerende partij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer A/2014/0852 waarin geoordeeld wordt dat de Helena Thyslei niet gekwalificeerd kan worden als een voldoende uitgeruste weg.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat het middel onontvankelijk is in de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat deze schendingen niet verder wordt uitgewerkt.

Wat betreft het eerste onderdeel stelt de tussenkomende partij dat artikel 4.3.5, §1 VCRO geen onderscheid maakt tussen openbare en private wegen. Het onderscheid dat de verzoekende partij maakt tussen een openbare weg en een private weg blijkt dus niet uit artikel 4.3.5, §1 VCRO.

Ondergeschikt, mocht de Raad van oordeel zijn dat de vereiste van een voldoende uitgeruste weg slechts geldt voor openbare wegen, stelt de tussenkomende partij dat de vraag of een weg al dan niet openbaar is, los staat van de vraag wie eigenaar is van de bedding van de weg. Voor het beantwoorden van de vraag of een weg openbaar is, wordt gekeken naar de bestemming van de weg, namelijk of de weg al dan niet bestemd is voor het gebruik door het publiek. Het openbaar karakter van een weg hangt uitsluitend af van de bestemming van deze weg en staat volledig los van de eigendomsstructuur.

De tussenkomende partij wijst er op dat er tien woningen zijn aan de Helena Thyslei, waarbij de bewoners via de Helena Thyslei moeten om hun woningen te bereiken. De brievenbussen zijn ook aan de Helena Thyslei gelegen. Ook de afvalophaling gebeurt via de Helena Thyslei zelf. Hieruit besluit de tussenkomende partij dat de Helena Thyslei een quasi-openbare bestemming heeft en bijgevolg een openbare weg is. De passage in de bestreden beslissing dat de Helena Thyslei geen openbaar karakter zou hebben is een materiële vergissing.

Wat betreft het tweede onderdeel stelt de tussenkomende partij dat de verzoekende partij in haar administratief beroep nergens melding heeft gemaakt van het artikel 3 van het weguitrustingsbesluit. De verwerende partij dient slechts uitspraak te doen over de hypothesen

inzake de vergunbaarheid van een project die haar door de beroeper/aanvrager ter beschikking worden gesteld.

Ondergeschikt wijst de tussenkomenende partij op het feit dat de bepalingen van hogergenoemd besluit restrictief moeten worden geïnterpreteerd. Het begrip “private toegangsweg tot de woning” dient bij gebrek aan definitie in zijn spraakgebruikelijke betekenis worden geïnterpreteerd, namelijk een weg die voor het eigen gebruik van de betrokken woning bestemd is. Een “private toegangsweg” is dus een weg die enkel als toegang dient voor de betrokken woning (één woning). Hier dient de Helena Thyslei ter ontsluiting van meerdere woningen waar ook de post individueel bedeed wordt en de afvalophaling individueel gebeurt. Het is dus geen private toegangsweg maar een openbare weg, waardoor artikel 3 van het hogergenoemd besluit niet besproken moest worden volgens de tussenkomenende partij.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat pas tijdens de procedure bij de Raad plots wordt voorgehouden dat de Helena Thyslei een zuiver private weg zou zijn maar dat deze omwille van het gebruik door andere aangelanden toch niet in aanmerking zou komen voor de toepassing van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit. De verzoekende partij meent dat de Raad geen rekening mag houden met deze achteraf toegevoegde motieven. De inhoud van de bestreden beslissing is tegenstrijdig. Het statuut van de Helena Thyslei is geenszins een uitgemaakte zaak en de bestreden beslissing is niet zorgvuldig genomen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet kan overgaan tot een weigering van een stedenbouwkundige vergunning in toepassing van artikel 4.3.5, §1 VCRO zonder dat voorafgaand is vastgesteld dat de aanpalende openbare weg onvoldoende uitgerust is. De verwerende partij kan niet louter stellen dat er een materiële vergissing heeft plaatsgevonden in de bestreden beslissing.

Ook wijst de verzoekende partij erop dat het debat in de beroepsprocedure niet beperkt is tot de beroepsargumenten en dat de verwerende partij het dossier opnieuw volledig moest onderzoeken, hetgeen impliceert dat zij onderzoekt of de beweerdte onvoldoende uitgeruste weg een privaat of een publiek karakter heeft. De verzoekende partij herhaalt dat artikel 4.3.5, §1 VCRO slechts toepassing kan vinden ten aanzien van openbare wegen. De verzoekende partij wijst er ook op dat het vergunningenbeleid van de tussenkomenende partij niet consequent is geweest omdat de tussenkomenende partij erkent dat er na 1962 nog vergunningen werden verleend voor de bouw van woningen langs de Helena Thyslei, omdat die woningen ook toegankelijk zouden zijn via de Elshoutbaan, maar de betreffende woningen, zo blijkt uit het fotomateriaal, hebben allen huisnummers en een toegangspoort langs de Helena Thyslei. In vroegere vergunningsbeslissingen heeft de tussenkomenende partij de vereiste van een voldoende uitgeruste weg niet toegepast.

De verzoekende partij herhaalt dat de stelling van de verwerende en tussenkomenende partij dat artikel 3 van het weguitrustingsbesluit enkel van toepassing is voor private wegen die slechts één erf ontsluiten, strijdig is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. Er is volgens de verzoekende partij geen enkele pertinente reden waarom er een verschil in behandeling zou moeten zijn tussen grotere (verkavelbare) terreinen waarop meerdere woningen voorzien worden, en kleinere terreinen waarop slechts één woning voorzien wordt. De verzoekende partij wijst erop dat een openbare weg elke weg is die voor openbaar verkeer te lande openstaat, zelfs als hij over een private bedding loopt. Een weg die slechts openstaat voor een aantal aangelanden valt daar niet onder. Elke eigenaar heeft het recht om te bepalen wie van zijn eigendom mag gebruik maken. Er kan dus perfect een private weg ingericht worden die slechts toegankelijk is voor bepaalde bewoners en eventueel kunnen zelfs de nodige versperringen aangebracht worden. Het

sporadische gebruik van een private weg door de postbode of de huisvuilophaling betekent niet dat de weg plotseling een openbaar karakter heeft. De weg wordt slechts openbaar indien hij, met instemming van de eigenaar(s), wordt opengesteld voor het gebruik van eenieder. Op een private weg kan men de vereiste van artikel 4.3.5, §1 VCRO niet toepassen, ongeacht het aantal woningen dat via deze weg ontsloten wordt. Indien er toch een onderscheid wordt gemaakt tussen een private weg die slechts één woning ontsluit en een private weg die meerdere woningen ontsluit, is er manifest sprake van een ongrondwettig onderscheid tussen twee eigenaars. Daarom volgt uit artikel 3 van het weguitrustingsbesluit dat de eisen inzake minimale weguitrusting geen betrekking hebben op de private toegangsweg, ongeacht of de private toegangsweg één of meerdere woningen ontsluit.

De verzoekende partij besluit dat men zich de vraag moet stellen of artikel 4.3.5, §1 VCRO überhaupt in overeenstemming is met de Grondwet, in zoverre deze bepaling zo wordt gelezen dat ze ook toepassing zou moeten vinden op zuivere private wegen. Er is geen enkele pertinente reden voorhanden waarom eigenaars een stedenbouwkundige vergunning ontzegd zouden moeten worden om de enkele reden dat hun eigendom slechts via een onvoldoende uitgeruste private weg toegang kan nemen tot een voldoende uitgeruste weg.

De verzoekende partij wijst naar de voorwaarde waaraan eigendomsinmengingen dienen te voldoen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: iedere inmenging dient gesteund te zijn op een internrechtelijke norm, de inmenging dient het algemeen belang of publiek nut na te streven en er dient een redelijke verhouding in acht genomen te worden tussen de aangewende eigendomsinmenging ter bevordering van het beoogde doel en de fundamentele rechten van het individu. Volgens de verzoekende partij is niet aan deze voorwaarden voldaan, omdat er geen pertinent motief voorhanden is dat zou toelaten dat de vereiste van de voldoende uitgeruste weg tevens toegepast zou worden op private wegen.

De verzoekende partij vraagt in voorkomend geval dat de Raad de volgende prejudiciële vraag zou voorleggen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt art. 4.3.5, §1 VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 16 GW en art. 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, in zoverre deze bepalingen zo dienen gelezen te worden dat de vereiste van de ligging van een stuk grond aan een voldoende uitgeruste weg om in aanmerking te komen voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een gebouw met de hoofdfuncties opgesomd in art. 4.3.5, §1 VCRO, tevens van toepassing is op een zuiver private weg waarlangs de eigenaar of de eigenaars zich toegang verschaffen tot de (per hypothese voldoende uitgeruste) openbare weg?”

5.

De verwerende partij stelt in haar laatste nota dat de prejudiciële vraag die door verzoekende partij wordt opgeworpen voor het eerst in haar wederantwoordnota uit de debatten moet geweerd worden, aangezien de Raad geen rekening kan houden met latere uitbreidingen van de middelen, wanneer deze reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen verwoord worden.

6.

Ook de tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat de ongrondwettigheid van artikel 4.3.5 VCRO en de strijdigheid van deze bepaling met artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) pas aangevoerd wordt in de wederantwoordnota en dat hierdoor aan het middel op onontvankelijke wijze een nieuwe wending

wordt gegeven. De opgeworpen prejudiciële vraag dient reeds in het verzoekschrift geformuleerd te worden om proceseconomische redenen en omwille van de vereiste van wapengelijkheid.

De tussenkomende partij betwist ten gronde ook dat zij zou hebben erkend dat er na 1962 nog verschillende woningen aan de Helena Thyslei werden vergund.

De tussenkomende partij besluit dat afwijkingen op artikel 4.3.5 VCRO, zoals artikel 3 van het weguitrustingsbesluit, strikt geïnterpreteerd moeten worden en dat er sprake is van twee onderscheiden situaties, namelijk een qua eigendomsstructuur private weg die toegang verschaft tot meerdere woningen versus een private oprit die daarentegen slechts betrekking heeft op één woning.

Beoordeling door de Raad

1.

De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partij de schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet verder uitgewerkt heeft in haar verzoekschrift.

Daar waar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wel uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid, kan niet hetzelfde gezegd worden van de schending van de hoorplicht. De verzoekende partij verduidelijkt niet in welke mate en op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.

De verzoekende partij stelt dat de Helena Thyslei geen openbare weg is waardoor artikel 4.3.5 VCRO niet van toepassing is en er dus geen vereiste is dat de weg voldoende uitgerust dient te zijn.

Om te beginnen dient vastgesteld te worden dat artikel 4.3.5 VCRO geen onderscheid heeft ingevoerd tussen wegen met een openbaar of privaat statuut.

Artikel 4.3.5, §§1 en 2 VCRO bepaalt:

“§ 1. Een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een gebouw met als hoofdfunctie « wonen », « verblijfsrecreatie », « dagrecreatie », « handel », « horeca », « kantoorfunctie », « diensten », « industrie », « ambacht », « gemeenschapsvoorzieningen » of « openbare nutsvoorzieningen », kan slechts worden verleend op een stuk grond, gelegen aan een voldoende uitgeruste weg, die op het ogenblik van de aanvraag reeds bestaat.

§ 2. Een voldoende uitgeruste weg is ten minste met duurzame materialen verhard en voorzien van een elektriciteitsnet. De Vlaamse Regering kan bepalen in welke gevallen, en onder welke voorwaarden, gelet op de plaatselijke toestand, van deze minimale uitrusting kan worden afgeweken. Een voldoende uitgeruste weg voldoet voorts aan de uitrustingsvoorwaarden die worden gesteld in stedenbouwkundige voorschriften of vereist worden door de plaatselijke toestand, daaronder begrepen de voorzieningen die in de gemeente voorhanden zijn en het ruimtelijk beleid van de gemeente.”

In het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, wordt omtrent deze bepaling onder meer gesteld (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 131, nrs. 416 en 417*):

“416. Het huidige artikel 100, §1, eerste lid, DRO omvat een verplichting om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren indien het aangevraagde gelegen is aan een onvoldoende uitgeruste weg. Er wordt daarbij aangegeven wat minimaal is vereist opdat er sprake zou zijn van een voldoende uitgeruste weg. Het moet met name gaan om een met duurzame materialen verharde weg, voorzien van een elektriciteitsnet. De weg dient voorts te voldoen aan de uitrustingsvoorwaarden die worden gesteld in stedenbouwkundige voorschriften of vereist worden door de plaatselijke toestand, daaronder begrepen de voorzieningen die in de gemeente voorhanden zijn en het ruimtelijk beleid van de gemeente (met dien verstande dat één en ander niet impliceert dat bvb. een vergunning voor een woning die niet aansluitbaar is op het rioleringsnetwerk moet worden geweigerd omdat bvb. drie vierden van de woningen in de gemeente aansluitbaar zijn).

417. Deze traditionele voorwaarde wordt thans overgenomen, waarbij een aantal verduidelijkingen en nuanceringen wordt aangebracht. Eén en ander wordt in de volgende randnummers toegelicht. Afgezien van deze verduidelijkingen en nuanceringen kunnen de bestaande rechtspraak en rechtsleer betreffende de voldoende uitgeruste weg behouden blijven. Zo blijft het ook in de toekomst zo dat “er geen stedenbouwkundige, noch juridische redenen [voorhanden zijn] die een onderscheid zouden kunnen verantwoorden [...] tussen een stuk grond dat in volle breedte aan de openbare weg paalt of een stuk grond dat met een beperkte breedte via een private toegangsweg aan de openbare weg paalt”. In dat laatste geval blijft de regel behouden dat de toegangsweg niet noodzakelijk eigendom moet zijn van de aanvrager en dat de private toegangsweg zélf niet voldoende moet zijn uitgerust.”

Artikel 4.3.5 VCRO bevat een verbod om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de bouw van een woning op een stuk grond dat niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, die op het ogenblik van de aanvraag reeds bestaat. Een voldoende uitgeruste weg is ten minste met duurzame materialen verhard en voorzien van een elektriciteitsnet.

Zoals de Raad reeds heeft vastgesteld in het arrest met nummer. A/2014/0852 van 9 december 2014 wordt niet betwist dat de Helena Thyslei een zandweg is en dat zand geen duurzaam materiaal is voor de verharding van een weg. De Helena Thyslei is geen weg die beantwoordt aan het begrip voldoende uitgeruste weg van artikel 4.3.5 §2 VCRO. De verwerende partij heeft dus in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de Helena Thyslei geen weg is die beantwoordt aan het begrip voldoende uitgerust zoals omschreven in artikel 4.3.5, §2 VCRO.

Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de weg “zonder openbaar karakter” is doet niet terzake. Artikel 4.3.5 VCRO bevat niet de voorwaarde dat de weg openbaar moet zijn, zodat de vraag of de Helena Thyslei al dan niet een (quasi) openbaar karakter heeft geen voorwaarde is die door de verwerende partij onderzocht dient te worden. De vermelding in de bestreden beslissing is dus een overvloedige motivering en kan niet tot de vernietiging van de beslissing leiden.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij lijkt aan te nemen dat, omdat wordt vermeld dat de Helena Thyslei geen openbare weg zou zijn, de vereiste van artikel 4.3.5 VCRO geen toepassing kan vinden op deze weg en de aanvraag dus moet vergund worden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf stelt dat het statuut van de Helena Thyslei geen uitgemaakte zaak is. De tussenkomenende partij stelt terecht dat de vraag of een weg al dan niet openbaar is, los staat van de vraag wie eigenaar is van de bedding van de weg. Uit de gegevens van de tussenkomenende partij, en die door de verzoekende partij niet

worden tegengesproken, blijkt dat de Helena Thyslei niet afgesloten is, toegang verleent naar een tiental woningen en dat er postbedeling en afvalophaling wordt georganiseerd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de weg niet is opengesteld voor het gebruik van eenieder en niet als een openbare weg kan worden beschouwd. Niettegenstaande de onduidelijkheid die blijkbaar bestaat over het statuut van de Helena Thyslei en de uiteenlopende standpunten die hieromtrent worden ingenomen door de partijen, blijft de vaststelling overeind dat artikel 4.3.5 VCRO geen uitdrukkelijke voorwaarde stelt inzake het openbaar karakter van de weg en dat de Helena Thyslei een zandweg is, zodat de verwerende partij terecht tot haar beslissing is gekomen dat geen vergunning kan worden verleend voor de bouw van een woning aan een weg die niet beantwoordt aan het begrip voldoende uitgeruste weg zoals omschreven in artikel 4.3.5, §2 VCRO.

3.

De verzoekende partij roept in tweede orde in dat de gevraagde vergunning verleend kan worden op basis van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit.

Artikel 3 van het weguitrustingsbesluit, zoals gewijzigd bij besluit van 5 juni 2009 luidt als volgt:

“De eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hebben geen betrekking op de private toegangsweg tot het commerciële, ambachtelijke of industriële gebouw of tot de woning voor zover deze private toegangsweg aansluit op een voldoende uitgeruste weg.”

Hieruit volgt dat voor een “private toegangsweg tot de woning” niet voldaan moet worden aan de eisen van de minimale weguitrusting voor zover deze private toegangsweg aansluit op een voldoende uitgeruste weg.

De verzoekende partij stelt dat het niet uitmaakt of de private weg één woning bedient of meerdere woningen om van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit gebruik te kunnen maken.

Artikel 3 van het weguitrustingsbesluit is niet zozeer te beschouwen als een uitzondering op artikel 4.3.5 VCRO maar wel als een verduidelijking van het toepassingsgebied van die bepaling. Dit blijkt zowel uit de formulering van artikel 3 - *“de eisen inzake minimale weguitrusting, , vastgelegd in artikel 4.3.5, § 2, eerste lid VCRO, hebben geen betrekking op (...)”* – als uit de bespreking in de voormelde memorie van toelichting. Meer bepaald vermeldt de toelichting dat *“de bestaande rechtspraak en rechtsleer betreffende de voldoende uitgeruste weg behouden [kunnen] blijven. Zo blijft het ook in de toekomst zo dat “er geen stedenbouwkundige, noch juridische redenen [voorhanden zijn] die een onderscheid zouden kunnen verantwoorden [...] tussen een stuk grond dat in volle breedte aan de openbare weg paalt of een stuk grond dat met een beperkte breedte via een private toegangsweg aan de openbare weg paalt”. In dat laatste geval blijft de regel behouden dat de toegangsweg niet noodzakelijk eigendom moet zijn van de aanvrager en dat de private toegangsweg zélf niet voldoende moet zijn uitgerust.”*

Bij gebrek aan een definitie van het begrip “private toegangsweg tot de woning”, dient het begrip in de gewone spraakgebruikelijke betekenis te worden begrepen, meer bepaald als een weg die enkel voor het eigen gebruik van de betrokken woning bestemd is. Het dient dus te gaan om een weg die rechtstreeks toegang geeft tot het in artikel 4.3.5, §1 VCRO bedoelde “stuk grond” met de woning waarvoor de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend. Een ontsluitingsweg die toegang verleent tot meerdere andere percelen met woningen niet kan aanzien worden als een “private toegangsweg tot de woning” in de zin van het vermeld artikel 3. Het valt niet in te zien hoe de bepaling van artikel 3 die expliciet stelt dat het om een toegangsweg voor slechts één woning gaat, anders kan geïnterpreteerd worden door de Raad.

De hierboven uiteengezette interpretatie van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit houdt geen ongelijke behandeling in die in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De algemene regel is decretaal vastgelegd in artikel 4.3.5, §1 VCRO en houdt in dat niet mag gebouwd worden aan een onvoldoende uitgeruste weg. Zoals de decreetgever in de memorie van toelichting heeft verduidelijkt, zijn er 'geen stedenbouwkundige noch juridische redenen voorhanden om een onderscheid te verantwoorden tussen een stuk grond dat in volle breedte aan de openbare weg paalt of een stuk grond dat met een beperkte breedte via een private toegangsweg aan de openbare weg paalt'. De door de verzoekende partij opgeworpen 'ongelijke behandeling' heeft betrekking op situaties die niet gelijk zijn. De stedenbouwkundige en juridische situatie van een woning op een stuk grond dat via een private toegangsweg aan de openbare weg paalt, is immers niet gelijk te stellen met een woning op een stuk grond dat ontsloten wordt via een (niet voldoende uitgeruste) ontsluitingsweg die toegang geeft tot meerdere andere percelen met woningen.

De betrokken ontsluitingsweg verleent volgens de eigen vaststellingen van de verzoekende partij toegang tot meerdere andere percelen met woningen en is dus geen "private toegangsweg tot de woning" in de zin van artikel 3 van het weguitrustingsbesluit.

De verzoekende partij werpt nog een prejudiciële vraag op in de wederantwoordnota maar verduidelijkt niet waarom zij deze prejudiciële vraag niet reeds in het inleidend verzoekschrift kon stellen. De voorgestelde prejudiciële vraag wordt uit de debatten geweerd.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3.5, §1 VCRO, van artikel 1, 2° en art. 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 2006 inzake de minimale weguitrusting (hierna: weguitrustingsbesluit), van artikel 4.7.23, §1 VCRO, van artikel 3, §2, 44° van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: DIWB), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, en van de artikelen 10, 11 en 159 Grondwet, uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij stelt dat in haar administratief beroep voldoende werd aangetoond dat de aanvraag voldoet aan alle voorwaarden van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit.

De verzoekende partij stelt dat de term gebouwengroep uit bovenvermeld artikel 2 niet nader wordt gedefinieerd maar verwijst terzake naar het besluit van de Vlaamse regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevrije functiewijzigingen. De verzoekende partij leidt hieruit af dat de percelen van de verzoekende partij restpercelen zijn, aan weerszijden van de Helena Thyslei, in een gebied dat voor het overige reeds volledig ingevuld werd en waar ook achter de betrokken percelen reeds woningen zijn opgericht.

De redenering dat de woningen aan de overzijde van de Helena Thyslei met hun rug naar deze straat zouden staan en gericht zouden zijn naar de Elshoutbaan is volgens de verzoekende partij verkeerd. De verzoekende partij stelt dat uit foto's blijkt dat ook de woningen tussen de Helena Thyslei en de Elshoutbaan gericht zijn naar de Helena Thyslei omdat zij huisnummers en brievenbussen hebben aan de zijde van de Helena Thyslei. Bovendien is dit gegeven op zichzelf niet relevant omdat de woningen aan de oostelijke zijde van de Helena Thyslei op zich ook reeds een gebouwengroep uitmaken.

Voor wat betreft de derde voorwaarde van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit stelt de verzoekende partij dat de voorwaarde ongrondwettig is omdat deze voorwaarde niets te maken heeft met de ruimtelijke situatie van het betrokken perceel. Het is perfect denkbaar dat een aantal woningen vóór 1962 werden opgericht en in gebruik werden genomen en het valt niet in te zien om welke reden de toepassing van het afwijkingsregime moeilijker of onmogelijk moet worden gemaakt dan in de gevallen waar sedert 1962 nog een aantal stedenbouwkundige vergunningen zouden afgeleverd zijn voor bijkomende bebouwing langsheen de per hypothese niet voldoende uitgeruste weg. Dit criterium is volgens de verzoekende partij vreemd aan de plaatselijke toestand.

Er is volgens de verzoekende partij ook sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien men enkel rekening houdt met de toevallige vergunningshistoriek binnen een bepaalde buurt om op basis daarvan te bepalen of vergunning kan worden verleend met een afwijking van de principiële vereiste ligging aan een voldoende uitgeruste weg. De voorwaarde dat de woning moet liggen aan de openbare weg waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen zijn verleend, stelt een discriminerend onderscheid in tussen eigenaars van gronden gelegen in wijken die recent (na 1962) tot ontwikkeling werden gebracht en eigenaars van percelen in wijken die vóór de door de Vlaamse regering bepaalde scharnierdatum tot ontwikkeling werden gebracht.

Het komt de rechter dan ook toe een lezing te geven aan artikel 4.3.5, §2 VCRO en artikel 2, 3° van het weguitrustingsbesluit die in overeenstemming is met de Grondwet.

De verzoekende partij wijst er ondergeschikt op dat wel degelijk aan deze voorwaarde voldaan is, indien men rekening houdt met alle bebouwing die langs de Helena Thyslei werd vergund sedert 1962. De verwerende partij houdt maar selectief rekening met bepaalde woningen. Het volstaat volgens de verzoekende partij dat de eigendommen waarop bebouwing werd vergund sedert 1962 gelegen zijn "langs" de betrokken straat. Het is volgens de verzoekende partij ook feitelijk onjuist dat er geen vijf woningen vergund sedert 1962 gericht zijn naar de Helena Thyslei. Uit het kadastraal uittreksel blijkt dat alle kavels langs de Helena Thyslei inmiddels bebouwd zijn, op de kavels van verzoeker en één andere kavel na, en uit de voorgelegde foto's blijkt dat een groot aantal van deze woningen niet alleen "liggen aan" de Helena Thyslei maar er ook bovendien daadwerkelijk naar gericht zijn.

Over de vierde voorwaarde van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit zegt de verzoekende partij nog dat volgens het advies van de provinciale dienst Waterbeleid de percelen niet gelegen zijn in een overstromingsgebied. Geen enkel perceel in de buurt van de Helena Thyslei is gelegen in een overstromingsgebied zoals bedoeld in het DIWB. De percelen zijn ook niet gelegen in een overstromingsgevoelig gebied. Wel is de zate van de straat De Heuvels en een stuk van de Helena Thyslei gelegen in een recent overstroomd gebied, waarvan de afbakening onduidelijk is maar waarbij de percelen van de verzoekende partij er toch volledig of minstens voor 99% blijken buiten te vallen. Dit speelt volgens de verzoekende partij ook geen rol. De vorige vergunning, die door de Raad werd vernietigd, bevatte een gunstige watertoets.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de aanvraag niet voldoet aan de tweede, derde en vierde voorwaarde van artikel 2 van voormeld uitvoeringsbesluit. De woning behoort niet tot een gebouwengroep waar minstens drie gebouwen een ruimtelijk aaneengesloten geheel vormen. De Helena Thyslei is niet ontwikkeld als een weg waarlangs bebouwing werd voorzien. De woningen aan de overzijde van de Helena Thyslei staan met hun rug naar de Helena Thyslei en zijn gericht naar de Elshoutbaan, wel een voldoende uitgeruste weg.

Er wordt niet voldaan aan de derde voorwaarde van voormeld uitvoeringsbesluit omdat langsheen de Helena Thyslei sinds 22 april 1962 minder dan vijf woningen werden vergund. De woning komt niet te liggen aan een openbare weg en er werden ook geen vijf vergunningen verleend voor nieuwbouw of herbouw sedert 22 april 1962. De drie woningen die liggen aan de Helena Thyslei zijn opgericht tussen 1900 en 1918. Sedert 22 april 1962 werden slechts twee vergunningen verleend op eigendommen met huisnummer langsheen de Helena Thyslei maar deze werden vergund omdat zij gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg, namelijk de Elshoutbaan.

De verwerende partij verwijst ook naar het arrest van de Raad met nummer A/2014/0852 en stelt dat de beoordeling van de Raad niet in vraag werd gesteld of bekritiseerd door middel van een cassatieberoep bij de Raad van State. Hierdoor kan de verzoekende partij het vernietigingsmotief in de voorliggende procedure niet meer in vraag stellen. De argumentatie van de verzoekende partij maakt volgens de verzoekende partij een schending uit van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad.

De verwerende partij verwijst tot slot naar de watertoetskaart, waaruit blijkt dat het perceel deels gelegen is in overstromingsgebied, waardoor de aanvraag evenmin de toets doorstaan aan de vierde voorwaarde van artikel 2.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat het standpunt van de verwerende partij dat de woning niet komt te liggen in een gebouwengroep nog wordt bevestigd door de feitelijke situatie ter plaatse. De woningen langsheen de Elshoutbaan mogen niet meegerekend worden bij de beoordeling van een voldoende uitgeruste weg. De tussenkomende partij verwijst ook naar de wetsgeschiedenis betreffende de voorwaarde van een voldoende uitgeruste weg en stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen de aanvragen voor en na de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (hierna: Stedenbouwwet) op 22 april 1962.

Sinds 22 april 1962 zijn er minder dan vijf vergunningen verleend langs de Helena Thyslei, waardoor niet aan de betreffende voorwaarde wordt voldaan.

Ook is de grond bij nazicht van de meest recente ROG-kaart, volgens de tussenkomende partij, deels gelegen in een recent overstroomd gebied.

De vaststelling dat niet aan één van de voorwaarden van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit is voldaan, volstaat om de aanvraag te weigeren.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat in de vorige, door de Raad vernietigde beslissing, letterlijk werd geoordeeld dat het terrein gelegen is in een gebouwengroep. Alle percelen langs de Helena Thyslei werden ontwikkeld voor woningbouw, behoudens de gronden van de verzoekende partij. Door te stellen dat de woningen gericht zouden zijn aan de westelijke

zijde naar de Elshoutbaan, voegen de verwerende en tussenkomende partij voorwaarden toe aan artikel 2, 2° en 1, 2° van het weguitrustingsbesluit. Er zijn een heel aantal woningen gelegen aan de Helena Thyslei, en dit aan beide zijden van de straat. De woningen zijn ruimtelijk aaneengesloten want ze liggen perfect in elkaars verlengde volgens het klassieke model van een woonstraat. Deze vaststellingen zouden moeten volstaan om te besluiten dat er sprake is van een gebouwengroep. De woningen aan de westelijke zijde hebben hun opritten, brievenbussen en nummers aan de Helena Thyslei, waardoor de verzoekende partij stelt dat niet ernstig kan worden beweerd dat het zou gaan om woningen langs de Elshoutbaan.

Wat betreft de derde voorwaarde stelt de verzoekende partij dat de redenering van de tussenkomende partij dat het pertinent criterium van onderscheid de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet van 1962 is, van eigen makelij is en niet kan gevolgd worden. De verzoekende partij stelt dat de Vlaamse regering middels deze voorwaarde de machtiging die haar werd toegekend door de decreetgever, te buiten is gegaan. Een zuiver temporeel criterium is volledig vreemd aan de plaatselijke toestand, terwijl dit de basis zou moeten zijn voor de afwijkingen die de Vlaamse regering bepaalt. De decreetgever heeft bij het geven van een machtiging gedoeld op de plaatselijke toestand die bestaat op de datum van de aanvraag en niet op de plaatselijke toestand zoals die in het verleden bestaan heeft. Bij een vergunningsbeslissing moet uitgegaan worden van de actuele situatie.

Ook is volgens de verzoekende partij het loutere feit dat op 22 april 1962 een nieuwe regelgeving in voege is getreden en dat die nieuwe regelgeving voor het eerst de vereiste van de ligging aan een voldoende uitgeruste weg zou opgenomen zijn, niet relevant. De verwerende partij moet immers uitspraak doen over aanvragen rekening houdend met de bestaande toestand op datum van de vergunningsbeslissing. De wet van 1962 werd ook niet steeds correct toegepast, hetgeen het bestaan van de vermoedens van vergunning voor constructies gebouwd na 1962 maar vóór de inwerkingtreding van het gewestplan verklaart. Het Grondwettelijk Hof heeft reeds vastgesteld dat scharnierdata inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw die, zonder aanwijsbare reden, de toepassing van bepaalde (gunst)regelingen koppelen aan de data van inwerkingtreding van de stedenbouwwet, arbitrair zijn en dus strijdig met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij begrijpt ook niet dat vanaf 22 april 1962 een verbod geldt om vergunningen te verlenen aan een onvoldoende uitgeruste weg, maar er wel een afwijking mogelijk is voor percelen gelegen aan een openbare weg waar men toch vijf vergunningen afgeleverd heeft in strijd met deze decretale bepaling. Deze vergunningen zullen dan toch steunen op een bedenkelijke motivering en zijn wellicht onwettig. De verzoekende partij begrijpt niet waarom de toepassing van het afwijkingsregime voor haar perceel onmogelijk moet gemaakt worden, en dit niet het geval is voor de gevallen waar sedert 1962 nog een aantal stedenbouwkundige vergunningen zouden afgeleverd zijn voor bijkomende bebouwing langsheen de per hypothese niet voldoende uitgeruste weg.

De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij en de tussenkomende partij de overstromingsgebieden verwart met de overstromingsgevoelige gebieden en dat niet kan verwezen worden naar de kaart van de Recent Overstroomde gebieden.

5.

De verwerende partij voegt niets toe aan haar laatste nota.

6.

De tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog dat de datum van 22 april 1962 geen willekeurig gekozen datum is maar de datum van de inwerkingtreding van artikel 50, derde lid Stedenbouwwet dat de vergunningverlenende overheid de mogelijkheid bood, maar

niet de verplichting opgelegde, om stedenbouwkundige vergunningen voor het bouwen van woningen langs niet voldoende uitgeruste wegen te weigeren. Deze datum houdt dus wel verband met de doelstelling van de in het geding zijnde bepaling.

Het gehanteerde criterium van objectief onderscheid is dus volgens de tussenkomende partij de datum van inwerkingtreding van een wettelijke bepaling die de vergunningverlenende overheid de mogelijkheid geeft om vergunningen te weigeren voor percelen die niet langsheen een voldoende uitgeruste weg zijn gelegen.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 2 van het weguitrustingsbesluit stelt het volgende:

“ ...

Er kan in het geval van individuele aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning worden afgeweken van de eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, behoudens voor het elektriciteitsnet, voor het bouwen van een woning, als aan al de volgende voorwaarden voldaan is :

1° de woning komt te liggen in een gebied dat bestemd is voor woningbouw, met uitzondering van woonuitbreidingsgebied voor zover dit gebied op de datum van de inwerkingtreding van dit besluit deze bestemming heeft;

2° de woning komt te liggen in een gebouwengroep;

3° de woning ligt aan een openbare weg waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen zijn verleend voor het bouwen, waarmee bedoeld wordt de nieuwbouw of herbouw van verschillende woningen. Een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening kan gebiedsgericht voorzien in afwijkingen van het aantal verleende vergunningen;

4° de grond waarop de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft, ligt niet in een overstromingsgebied, aangeduid met toepassing van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

...”

Hieruit blijkt dat de woning en de grond waarop de aanvraag betrekking heeft, cumulatief moet voldoen aan deze vier voorwaarden én dat de weg voorzien moet zijn van een elektriciteitsnet. De verwerende partij steunt de weigeringsbeslissing op het feit dat niet voldaan wordt aan de tweede, derde en vierde voorwaarde van artikel 2, waardoor de bestreden beslissing meerdere weigeringsmotieven bevat.

De derde voorwaarde betreft de ligging aan een openbare weg waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen zijn verleend voor het bouwen van verschillende woningen. Hiermee wordt nieuwbouw of herbouw bedoeld. Er is geen gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van de tussenkomende partij gekend die gebiedsgericht afwijkingen van het aantal verleende vergunningen heeft bepaald.

Betreffende deze derde voorwaarde stelt de verzoekende partij dat uit het kadastraal plan blijkt dat bijna alle kavels in de Helena Thyslei bebouwd zijn en dat de bewering van de verwerende partij dat er geen vijf woningen vergund zijn sedert 1962 onjuist is.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er langsheen de Helena Thyslei minder dan vijf woningen werden vergund sinds 22 april 1962. De verwerende partij stelt vast dat er zich in de Helena Thyslei slechts drie, verspreid liggende, woningen bevinden die uitsluitend bereikbaar zijn via de Helena Thyslei en dat deze werden opgericht tussen 1900 en 1918. Sinds april 1962 zijn er volgens de verwerende partij slechts twee vergunningen verleend op eigendommen met huisnummer langsheen de Helena Thyslei, maar deze werden volgens de verwerende partij vergund om reden dat zij gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg, namelijk de Elshoutbaan. Hieruit blijkt dat er geen vijf vergunningen werden verleend voor woningen aan de Helena Thyslei.

De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststelling van de verwerende partij, dat de woningen op de percelen gelegen aan de westzijde van de Helena Thyslei werden vergund omwille van het palen van deze eigendommen aan de Elshoutbaan en niet in functie van de Helena Thyslei, onjuist is. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat de woningen ook een toegang hebben aan de Elshoutbaan en zij toont niet aan dat bij de vergunningverlening werd uitgegaan van een toegang tot de woningen via de Helena Thyslei. De vaststelling dat er geen vijf woningen werden vergund langs de Helena Thyslei, werd ook gemaakt in het arrest van de Raad van 9 december 2014 met nummer A/2014/0852 omtrent de voorafgaande vergunning met hetzelfde voorwerp.

Uit de bijgebrachte luchtfoto's uit de jaren '70 en uit 2014 en uit het kadastraal plan kan de Raad niet afleiden dat er vijf woningen sedert 1962 zijn vergund langs de Helena Thyslei. Uit een loutere foto blijkt ook niet dat de vergunning is afgeleverd omwille van de ligging langs de Helena Thyslei. Het loutere feit dat de Helena Thyslei zich bevindt parallel met de Elshoutbaan en dat er woningen zichtbaar zijn met opritten zowel via de Elshoutbaan als via de Helena Thyslei is geen voldoende bewijs dat er voldaan werd aan de derde voorwaarde van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit.

De verzoekende partij beperkt zich bovendien louter tot het bijbrengen van luchtfoto's op grote schaal. Het is niet aan de Raad om zelf te onderzoeken welke woningen op de luchtfoto's op welk tijdstip zouden gebouwd zijn.

2.

De verzoekende partij beweert vervolgens dat het criterium vervat in de derde voorwaarde, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen woningen gebouwd voor de inwerkingtreding van de stedenbouwwet en na de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet, ongrondwettig is en het gelijkheidsbeginsel schendt.

De tussenkomende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de datum van 22 april 1962 geen willekeurig gekozen datum is.

De voorwaarde dat de woning moet liggen aan een openbare weg waar sinds 22 april 1962 minstens vijf vergunningen werden verleend is gebaseerd op de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet.

Artikel 50, derde lid van de Stedenbouwwet bepaalde:

“De vergunning kan ook worden geweigerd voor het bouwen op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust.”

Hieruit blijkt dat een vergunning kon worden geweigerd wegens de ligging aan een onvoldoende uitgeruste weg, maar dat er geen verplichting bestond om de vergunning te weigeren. De stelling

van de verzoekende partij dat vergunningen die sinds 1962 verleend werden voor woningen aan een onvoldoende uitgeruste weg wellicht onwettig werden afgeleverd, kan dus niet gevolgd worden.

Sinds de inwerkingtreding van het voormelde artikel 50, derde lid van de Stedenbouwwet werd de vraag of een weg voldoende uitgerust is, een relevante beoordelingsgrond bij het beoordelen van een bouwaanvraag. Naast een stedenbouwkundig relevant criterium, zoals het criterium dat de woning deel moet uitmaken van een gebouwengroep, is een tijdstip van de inwerkingtreding van een wetsartikel waarbij het mogelijk wordt om vergunningen te weigeren net omwille van het onvoldoende uitgerust zijn van een weg, evengoed een niet-arbitrair, objectief criterium dat de toets aan het gelijkheidsbeginsel doorstaat. Er is dus wel degelijk een aanwijsbare reden om een “temporeel criterium” te gebruiken en de toepassing van een afwijkingsregeling te verbinden aan de datum van inwerkingtreding van de stedenbouwwet, omdat dit het tijdstip is vanaf wanneer vergunningen kunnen worden geweigerd omwille van de ligging aan een niet voldoende uitgeruste weg.

Artikel 4.3.5, §2 VCRO bevat een delegatie aan de Vlaamse regering om te bepalen “in welke gevallen, en onder welke voorwaarden, gelet op de plaatselijke toestand, van deze minimale uitrusting kan worden afgeweken”. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de derde voorwaarde niet toegepast zou mogen worden omdat deze niet relevant zou zijn voor “de plaatselijke toestand”, met name “de mate waarin het betrokken gebied reeds aangesneden werd”. Het is de Raad niet duidelijk waarom het tijdstip van een inwerkingtreding van een bepaalde regel geen wettig criterium zou mogen zijn. Bovendien heeft het afleveren van een vergunning na de inwerkingtreding van een wet die toelaat om vergunningen te weigeren omwille van de ligging aan een onvoldoende uitgeruste weg, wel degelijk ook te maken met de plaatselijke toestand.

Er is dus geen noodzaak om artikel 2, 3° van het weguitrustingsbesluit terzijde te schuiven met toepassing van artikel 159 Grondwet wegens strijdigheid met de hogere normen die in de VCRO en in de Grondwet besloten liggen.

3.

De bestreden beslissing bevat vier weigeringsmotieven, met name dat de aanvraag niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg en dat er niet wordt voldaan aan de tweede, derde en vierde voorwaarde van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit.

Bij de bovenvermelde bespreking wordt door de Raad vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de beoordeling van de verwerende partij, dat de aanvraag niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg en dat de aanvraag niet voldoet aan de derde voorwaarde van artikel 2 van het weguitrustingsbesluit, in strijd is met de in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen. Deze determinerende weigeringsmotieven volstaan reeds om de bestreden beslissing te schragen.

De kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot andere weigeringsmotieven is kritiek op overvloedige motieven die, zelfs indien ze gegrond wordt bevonden, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BRASSCHAAT is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 21 maart 2017 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Nina HERRERIA-PASSAGE

Karin DE ROO